

22. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A keresztségben Isten gyermekei lettünk, és azt a hivatást kaptuk, hogy hasonlónak váljunk emberségünk örök eszményképéhez, Jézus Krisztushoz. De azzá akarunk-e mi valóban válni, Istennek tetsző élő, szent, áldozattá? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kyrie litánia

Jézus Krisztus, Akiben eljött hozzánk a láthatatlan Isten: Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, Aki Véredben váltást és szabadulást hoztál: Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Akiben mi is Istennek tetsző élő, szent, áldozattá válhatunk: Uram, irgalmazz!

Evangelium után

Bizonyára emlékszünk még a múlt vasárnapi evangéliumra, melyben elhangzottak Krisztus szavai, amikkel Péter apostolra és mindkori utódaira bízta az Egyház vezetését. Főnséges vallomást tett Péter, melyet Jézus szerint nem a "test és a vér" nyilatkoztatta ki neki, hanem a mennyei Atya.

A ma hallott evangéliumi szakasz nem véletlenül került a múltkori után, a Szentírásban is egymásután következik a két jelenet: a Messiásban való hit megvallás és a szenvedés, a kereszthalál és a föltámadás megjövendölése. Egy kis fantáziával azt is elképzelhetjük, hogy öt perc választotta el a két kijelentést egymástól, mert arra vonatkozólag nem találunk utalást a Szentírásban, hogy a két esemény két különböző helyen és időben zajlott le.

Péter apostol mai evangéliumban hallott kijelentéséhez az Úr Jézus ugyanúgy megjegyzést fűzött, mint a múltkorhoz, de az imént említett dicsérőhöz viszonyítva, keményebbet és korholót. „Távozz tőlem Sátán!” Magyarra fordított eufonikusabb szavakkal: Távozz tőlem ellenszegülő! Isten ellensége által sugallt, Isten akaratát megghiúsítani akaró szavakat mondó! Emberi módon és nem Isten tervei szerint gondolkozol. Nem gondolsz Isten ügyére. Kimondatlanul a megváltás ügyére. De Péter arra nem is gondolhatott, hiszen azt nem ismerte. Csak később került leírásra ez a kinyilatkoztatott igazság: Idézem: „Amint egy ember által jött a halál a világba, úgy egy ember által jön az üdvösség is.”

E jelenettel Jézus nem vonta vissza Pétertől az imént kapott megbízatását. De akkor mi történt? És miért?

Miután Jézus meggyőződött apostolainak Benne való szilárd hitéről, ki kellett józanítani őket, ki kellett nekik mondania, a Messiás kijózanító igazi küldetését, amely teljesen idegen, s ellentétes volt a korabeli zsidóság, s az apostolok Messiásról alkotott elképzelésével.

Ők elsősorban politikai Messiasra gondoltak. Olyan politikai, társadalmi változásra, amelynek része a vallásosság megreformálása, de számukra mégis csak egy olyan személy hatalomgyakorlása, aki teljesíti az ószövetségi népnek tett özszes evilági értelemben vett ígérését. S az apostolok Jézusban látták ezt a személyt. Gondoljunk csak a Zebedeus fiúk esetére. Idézek a Szentírás-

ból: „a Zebedeus fiúk anyja Jézushoz járult, és leborulva kérte: „Uram, tedd, hogy egyik fiam jobbodon, a másik balodon üljön országodban. ...”

Jézus azonban nem politikai megváltó volt. Oh hányszor hangoztatta, hogy Ő nem uralkodni jött kö-zénk, hanem szolgálni mindannyi-unk szent ügyét. Ő nemcsak hirdette, hogy senkinek sincs nagyobb szere-tete annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ő életét készült adni bará-taiért és minden emberért. És ezt ki is mondta.

S eme kijelentése, nem elszó-lás volt. Az Úr Jézus tudatosan szok-tatta ehhez a gondolathoz övét. S egyre gyakrabban beszélt, és egyre többet szenvedéséről, haláláról, föl-támadásáról. És mindezeket kapcso-latba hozta a mi életünkkel, szenvedéseinkkel, kereszthordozásainkkal. Kereszthalála és feltámadása értünk történt. Életét adta értünk. És példát is adott nekünk.

Ezért mondja a mai evangéliu-mi szakaszban: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen”.

Jézusnak ez is olyan kérése, amelyet nem szívesen hall az ember. Annál is inkább, mert sokan félre ér-tik, s még többen félre is magyaráz-zák.

Jézus nem tekintette siralom-völgynek e földet. Sok évszázaddal később került ez a fogalom a Mária antifónába, s vele együtt az életbe ez a szemlélet. Jézus nem tagadta meg az élet örömeit. Gondoljunk csak a Kánai menyegzőre, a farizeusok által tiszteletére adott lakomákra.

Nem vagyunk mi Évának számkivetett fiai, hanem keresztsé-günk révén Isten fogadott gyerme-kei, Isten országának a polgárai. Ha pedig polgárai, akkor örökösei is. Már pusztán ezért a tényért is, örven-dezve kellene járnunk e világban.

Az Úr Jézus sohasem kért és kér rendkívüli dolgokat követőitől. Ma sem. Nem kéri, hogy ácsoljunk magunknak keresztet és azt vegyük fel. Elég – sok esetben túlfel is – azoknak a kereszteknek a felvétele, amit a mindennapi élet, az elszegé-nyedés rak vállainkra.

Ma is csak a hitvalló keresz-tény étellel járó kereszteknek a fel-vételét kéri. Ma a kereszteny becsü-let, a lelkiismeretes teljesített köte-lesség, a szépen elvégzett munka, a tisztességes tanulás és tanítás, a szentmisére való rendszeres járás, keresztjének a felvételét kéri. És ezeknek Vele együtt való hordozását.

És Vele együtt kell hordoz-nunk a betegség, a gyógyíthatatlan betegség, a szenvedés, a fájdalom, a testileg-lelkileg leépülő szülőről, hit-vesről, családtagról történő szeretet-teljes, áldozatos gondoskodás ke-resztjét. A Szentírás mondja, hogy ezeknek a kereszteknek a hordozásá-val egészítjük ki Krisztus Urunk bennünket megváltó szenvedését.

És vegyük fel mindennap az embertestvérekkel való együttélésből adódó keresztek is! Ekkor leszünk mi harmonikus életet élő, kereszthor-dozó, hazát és Isten országát építő krisztuskövetők.

Amen.

F. F.